

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LATVIETIS PAR LATVIETI

Saruna ar žurnālistu, grāmatas par Herbertu Cukuru autoru **Armandu Puči**

PATIESĀ PIRMASKARA LATVIJAS VĒSTURE

DDD: Mūsu nācijas problēma, ka neesam spējuši objektīvi izvērtēt vēsturiskās personības, kāda bija arī Herberts Cukurs. Vai piekrītat?

siet” iznākšanas neesat saņēmis apzīmējumu “antisemīts”?

A.P.: Nē. Es jau tur neko tādu neizstaroju, literārā formā aprakstu lietas, kādas tās tajā laikā bija. Lai laikmetu pietiekami spilgti raksturotu, ir vajadzīgas gan liecības, gan fons, kas tieši atbilst konkrētajam gadu gājumam. Ja tur

Citi raksta mūsu vēsturi, mēs lasām – ko esam šāvuši, ko dedzinājuši – un ticam tam. Ja mēs paši rakstītu savu vēsturi, tad arī nacionālā pašapziņa izskatītos citāda.

Armands Puče: Problēma jau ir tā, ka liekam citiem to vērtēt – paši neko nedarām. Citi raksta mūsu vēsturi, mēs lasām – ko esam šāvuši, ko dedzinājuši – un ticam tam. Ja mēs paši rakstītu savu vēsturi, tad arī nacionālā pašapziņa izskatītos citāda. Tā būtu kārtīga atspere un neļautu flirtēt, kā tas šobrīd notiek, ar kaut kādām pseidodemokrātijas atliekām – kā demokrātija, cilvēktiesības vai kaut kādas modernas pasaules tiesības.

DDD: Vai pēc grāmatas par Herbertu Cukuru “Jūs nekad viņu nenogalinā-

kāds žids vai ebrejs saredz sevi citā gaismā, neko tur nevaru padarīt. Tā ir mana versija, bet, ja viņi grib diskutēt, lai lasa grāmatu, domā līdzī un dod savas versijas. Taču diemžēl viņi to nedara, un tas tikai parāda, ka šī diskusija viņos sēž, bet nenotiks.

Es kā latvietis esmu rakstījis par latvieti, nevis pēc kaut kāda pasūtījuma. Tā ir mana pašapziņa, mans dzinulis, kas man lika to darīt, un vienkārti kā žurnālists to arī darīju. **Ja kādam liekas, ka stāsts par Cukuru automātiski ir stāsts par**

židiem, tad varu tādām izteikt tikai līdzjūtību. Bet ebrejiem gan vajadzētu kolektīvi pateikt paldies tā laika Latvijas valstsvīriem, ka daudzus ebreju dēlus un meitas tiešām latvieši paglāba, izsniedzot Latvijas Republikas pases u.tml. Tagad tās viņu biedrības ierunājušās par kaut kādiem mistiskiem ipašumiem, taču nācijas varētu korekti novērtēt, ko tās ir devušas viena otram, bet tas nenotiek.

Latvieši židiem pakalpoja krietni – vārda vislabākajā nozīmē. Tāpēc ir nesaprotami, kāpēc židi grib

mums pierakstīt jebko, kas attiecas uz šaušanām, kārsanām un dedzināšanām, kas nav noticis ar latviešu rokām, taču aizmirst to, ko esam darījuši viņu labā?! Tas ir ļoti slikti. Tādi cilvēki ir tūkstošiem Latvijā, kas glāba židus, un ne tikai kara laikā, arī Latvijas brīvvalsts laikā. Mēs esam pietiekami lielu vaļu devuši židu kopienai politisko aizkulišu kontekstā. Viņi saimniekoja diezgan pamatīgi, domājot gan par savu labumu, gan valsts labā, kas arī ir jānovērtē.

Turpinājums 4. lpp.

*Līkšmas, saulainas un
jaukas Lieldienas!*

PAR NĀKAMO NUMURU

Nākamais numurs iznāks pēc trim nedēļām – 8. aprīlī.

Šajā numurā lasiet!

VALODA IETEKMĒ DOMĀŠANU

Saruna ar sociolingvisti,
Dr. philol. Vinetu Poriņu

→ 2. lpp.

PAGLĀBTIES NO BEZDIBEŅA

Saruna ar amatnieku, antiglobālistu
Normundu Vīru

→ 4. lpp.

AR KVOTU PĀTAGU

Vilhelms Ļuta

žurnālists

Brisele “brīvprātīgā” piespiedu kārtā valstīm ir noteikusi bēgļu kvotas. Pārfrāzējot var teikt, ka “dakteris” Junkers visiem slimniekiem parakstījis vienveidīgas zāles, neņemot vērā, ka katram vājiniekam ir pilnīgi atšķirīgas kaites.

Bēgļu plūsmu ekspremjere Laimdota Straujuma definējusi kā hibrīdkara paveidu. Un tā ir svēta patiesība. Islāma valsts taču deklarējusi savu vēlmi – īstenot terora aktus Eiropā. Migrantu strauvē iekļaujas teroristu bari. Tuvojās radikālo musulmaņu vēsturiskais mērķis – sagraut Eiropu. Tāpat kā kādreiz barbari sagrāva Romas impēriju.

Nožēlojami, ka vairāki

eiropoliitiski pašlaik ir iejutušies pasaules lāpītāju lomā un grib izstrēbt citos kontinentos savāritās ziepes. Viņi, šķiet, neapjēdz, ka notikumi planētā jāuzrauga ANO, nevis Eiropas Savienībai. Turklāt saprāts prasa vispārms novērst nelaimju cēloņus, nevis noņemties ar to seku likvidēšanu.

Bēgļiem labvēlīgas valstis cer, ka ieceļotāji piedos jaunu sparū ekonomikas uzplaukumam. Tas nav nekas cits kā pašapmāns. Kāds gan tur ieguvums var būt no mazizglītotiem ļaudīm, kas mituši atpalikušajās valstīs. Turklāt būtu jāņem vērā drošības aspekts – migrantu lojalitāte pret izvēlēto mītnes zemi. Der atcerēties, ka ASV pēc kara bēgļus uzņēma tikai tad, ja par tiem kāds ASV pilsonis bija devis rakstisku galvojumu. Tā teikt, ka-

ķis maisā netika pirktš.

Vadošie politiķi – Vācijas kanclere Merkele, Lielbritānijas premjers Kameronš, Francijas eksprezidents Sarkozy – ir atzinuši, ka centieni viņu valstīs radīt daudz kultūru sabiedrību ir cietuši pilnīgu neveiksmi.

Vācijā turki, kas tur dzīvo gadiem ilgi, joprojām spēj komunicēt tikai savā dzimtajā valodā. Lielbritānijā strauji pieaug pašmāju islāmistu ekstrēmisms. Francijā mazākumtautību kopienas nerespektē valstī iesakņojušās vērtības un faktiski dzīvo savā paralēlajā pasaulē. Tā dēvētais multikulturālisms nekad nav vienojis, tikai allaž paveicis pretējo – sašķēlis sabiedrību. Mēģinājumi visus iedzīt Prokrusta gultā ir visai vieglprātīgs lēmums. Un kvotu pātaga te neko nevar līdzēt.

Musulmaņu bēgļu strauves pašlaik koncentrējas Vācijā. Prāva daļa vāciešu migrantus atbalsta, jo valstī trūkst darbaspēka, ir zems dzimstības līmenis. Un bēgļi varētu kaut nedaudz sekmēt tautsaimniecības attīstību.

Šī loterijas spēle, kas der Vācijai, ir pavisam nepieņemama Latvijai. Jāņem vērā, ka Vācijā pamatnācijas īpatsvars ir 91%, bet Latvijā 61%. Ja vienā gadījumā pastāv iespēja bēgļus savaldīt, tad otrajā variantā šādas iespējas nav.

Latvija jau okupācijas laikā ir aizrijušies ar migrantiem. Pēc kara mūsu valstī ieceļoja divi miljoni krievvalodīgo laimes meklētāju. No tiem pusmiljons joprojām uzturas Latvijā.

Bēgļu dēļ Latvija kļuvusi par etniski sašķeltu valsti. Izveidojusies krievu kopiena allaž ignorē pamatnā-

Bēgļiem labvēlīgas valstis cer, ka ieceļotāji piedos jaunu sparū ekonomikas uzplaukumam. Tas nav nekas cits kā pašapmāns.

cijas tiesības, izplata [pro] kremlisko propagandu, apdraud valsts pastāvēšanu.

Sašķeltība lielā mērā bremzē ekonomikas attīstību. Ja pirms kara Latvija bija viena no bagātākajām valstīm pasaulē, tad tagad esam nabadzības riskam visvairāk pakļautā Eiropas valsts.

Pirms nav paveikta deo-

kupācija, Latvijai jaunu migrantu uzņemšana ir jāpārtrauc. Bēgļu “kvotas” mūsu valstī jau sen pārsniegtas. Relatīvi ņemot, Latvijā iebrāucēju ir piecas reizes vairāk nekā Vācijā.

13% Latvijā dzīvojošo ir dzimuši Krievijas impērijā. 12% iedzīvotāju ir nepilsoņi, kas neatzīst ne mūsu valodu, ne pašu valsti.

NE VĀRDA LATVISKI NEPASAKA... Valsts valodas centram

Ventspils avīzes “Ventas Balss” (otrdiena, 8. marts, 2016) sadaļā “Hallo, “Ventas Balss klausās!”” starp citu ir publicēts šāds zvānītāja sašutums:

“Sestdien Pārventas bibliotēkā atklāja izstādi *Rotu pasaule*. Nebija saprotams, kāpēc izstādes atklāšanā runāja tikai krievu valodā. Man nav nekas pret krievu valodu, taču respektējiet arī tos cilvēkus, kuri runā latviski! Tas nebija pasākums tikai krievu auditorijai, turklāt latviešu valoda ir oficiālā valsts valoda. Paziņas no Rīgas, kas arī bija atbraukušas uz pasākumu, bija sašutušas, kā tā var, **ka ne vārda latviski nepasaka.**”

Ventspilī, protams, tas izbrīnu nerada, it īpaši Pārventā, kuru pārstāv krievvalodīgo pasaule. Bet, tā kā valsts valodas ignorēšana nav pieļaujama Latvijā, tad vienaldzībai šeit nevar būt vietas. Un par to “...*tikai krievu valodā*”, ir jāpiebilst, ka mums vispār nevar būt runa par divvalodību, jo **valsts valoda Latvijā ir tikai latviešu valoda**. Un teiktajā: “...*ka ne vārda latviski nepasaka*” jau skan pielāvums, ka, lūk, cilvēks jau būtu samierinājies, ja vien kādu vārdu pateiktu arī latviski. Latvijā, cik saprotams, visiem sabiedriskajiem pasākumiem jānotiek valsts valodā. Ja krievvalodīgais vēl joprojām nav turējis par pienākumu iemācīties valsts valodu zemē, kurā ir iemitinājies, lai ņem sev līdzī savu personisko tulk.

Vai latvieši savā valstī jau pietiekami sevi nepazemo – gan veikalos, gan poliklinikās, gan uz ielas, gan jebkurā gadījumā, jebkurā vietā, pieļaujot okupantiem viņu valodā forsēt “pilnās burās”? No latviešu puses tas ir nožēlojami un glēvi.

Soreiz vērsos pie Jums ar lūgumu izmeklēt, vai nav notikusi nelikumība un prasīt atbildību no bibliotēkas par šādu pretlatvisku rīcību.

Atbildi gaidot,
ar cieņu
Steidzīte Freiberga –
arī vairāku citu ventspilnieku vārdā

Kurš tiesīgs aizliegt Latvijas pilsonim iet pie Brīvības pieminekļa?

**Atklāta vēstule
Ministru prezidentam M. Kučinskim
Tiesībsargam J. Jansonam**

Lai iebiedētu ministrus, “Vienotības” premjere 2014. gadā jau pirms 16. marta gājiena atbrīvoja Cilinska k-gu par izteikto viedokli. ZZS premjers M.Kučinskis rīkošoties pēc iesāktām tradīcijām, pazemojot ne tikai leģionārus, bet visus LATVIJU MĪLOŠOS pilsoņus.

Man ir jautājums – kurš demokrātiskā valstī bez tiesas lēmuma drīkst aizliegt jebkuram LATVIJAS PILSONIM paust savu viedokli, aizejot nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa? Kādēļ tur, mūsu svētvietā, šajā datumā atļauj bļautīties un traucēt atceres dalībniekus pat nepilsoņiem?

Valters Rudzītis
Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks

PAR NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA NODOKLI

Aicinājums vienaldzīgajiem un bezcerībā sliktstošajiem Latvijas iedzīvotājiem

Rakstu Jums cerībā, ka publicēsīt manu vēstuli un ka tā pamudinās rīkoties kaut dažus Latvijas pamatiedzīvotājus – aizstāvēt tiesības dzīvot savā dzimtenē un senču īpašumā. Pašu vienaldzība un bezcerības sajūta pret visu apkārt notiekošo ir sasniegusi tādu līmeni, ka ļaujam varnešiem mūs pazemot un padzīt no mājām.

Runa ir par nesamērīgi augsto nekustamā īpašuma nodokli (NĪN) Rīgā, salīdzinot ar vienkāršās tautas algām un pensijām.

lēmās esošie īpašnieki, lūdzot samazināt NĪN, esam rakstījuši neskaitāmas vēstules dažādām institūcijām, tai skaitā gan Rīgas domei, gan bijušajam Valsts prezidentam A. Bērziņa kungam, gan arī pašreizējās Saeimas priekšsēdētājam Inārai Mūrnieces kundzei.

Viscerīgāko atbildi saņēmu uz Ināras Mūrnieces kundzei rakstīto vēstuli. Atbildi parakstījuši Raivis Dzintars un Imants Parādnieks, informējot, ka Nacionālā apvienība

atsevišķi.

Taču jaunais nodokļu paziņojums jau ir klāt, un apmaksas termiņi negaida. Tas dzen izmisumā. Gan jau tiks atrasts veids, kā cilvēkus, kuri nespēs samaksāt, izlikt uz ielas... Ļoti žēl būtu Rīgas domes īstenotās nodokļu politikas dēļ zaudēt dzimtas īpašumu, kurš maniem senčiem piederējis jau vairāk nekā gadsimtu. Pretīgi skatīties amatpersonu profesionāli uzliktajos dežūrsmaidīņos, atbildot iedzīvotājiem, ka viss esot likuma robežās. Ar necilvēcīgu likumu ievērošanu nav ko lepoties, jo visam pāri būtu jāstāv cilvēcībai.

Centīgajam Uzvaras svētku svinētājam Nilam Ušakovam vēlētos pajautāt – vai būtu bijis labāk, ja Žanis Lipke Otrā pasaules kara laikā nebūtu glābis ebrejus, bet atstājis tos sodīšanai, jo tā paredzēja vācu okupācijas kara laika likumi? Likums tad būtu ievērots, taču cilvēcība aizmirsta.

Teiksit, ka tās ir divas dažādas lietas, taču ar nodokļu politikas palīdzību padzīt cilvēkus (it īpaši vecos, kuros vēl saglabājusies naiva, tīra tēvu sētas un dzimtenes mīlestība) no mājām arī nav cilvēcīgi.

Vecie cilvēki vēl naivi tic, ka viņi kādam ir vajadzīgi, ka viņu problēmas tiks saprastas.

PSRS laikos pēc kara arī zemniekiem uzlika nesamaksājumus nodokļus – lai iedzītu ar varu kolhozos. Nežēlīgi, taču tā bija tā laika ideoloģija. Kādam mērķim tagad ir vajadzīga tāda necilvēcība?! Tikai, lai lāpītu budžeta “caurumus”, vai ir arī kādi citi mērķi?

Kāpēc Jūrmalas dome pastāvīgajiem iedzīvotājiem var piemērot NĪN atlaidi? Tā rīkojas arī vairākas citas pašvaldības. Vai Rīga ir nabadzīgāka par Jūrmalu?

Aicinu visus cilvēkus, kurus skar šī problēma, nepalikt vienaldzīgiem un rakstīt par savu sāpi visām iespējamām institūcijām un valsts amatpersonām, lai viņi beidzot saprastu, ka NĪN slogs ir par lielu. Otrās dzimtenes un tēvu sētas mums nebūs – tā ir tikai viena.

Nesaku, ka tas nesīs tūlītējus rezultātus, taču paust savu nostāju un attieksmi ir demokrātiskas valsts pilsoņu tiesības un pienākums.

Ar cieņu
Kaspars Pūce
Rīgā

VĒSTULES

TAS PATS GULAGS VIEN IR...

Labdien, ļoti cienījamā redakcija!

Nezinu, kā citās pilsētās, bet Jēkabpilī gan visapkārt izklausās, ka ir jau otra valsts valoda – krievu valoda. Kur vien iegriežos, tā skan visapkārt – visās aptiekās, veikalos, pastā, bankās, pie komunālajiem maksājumiem... Nav izturams, ka pilsētas autobusus zvilnošie okupanti vervelē pa mobilajiem telefoniem, un ielās tas pats – ar mātes vārdu pielietojamību. Brižiem ir pat sajūta, ka atrodos lielajā kaimiņvalstī.

Ja mani uzrunā svešā mēlē, atbildu latviski: “Lūdzu, runājiet latviski, es krievu valodu nesaprotu – šeit ir Latvija.” Reakcijas ir dažādas – bieži vien atbild labā latviešu valodā. Vairākas vecākas pensionāres gan pasaka: “Jūs ļoti labi saprotat.” Vienreiz neizturēju un krievu valodā pateicu: “Kāpēc jūs nedzirdat, ka jūsu Tēvzeme, jūsu Māte Dzimtene aicina jūs mājās?!” Tūlīt iestājās pilnīgs klusums.

Mūsu valstī nekas nemainīsies, kamēr nebūs atvērti čekas maiši. Man ir jautāts: “Vai tu zini, kā bija 50 okupācijas gadus un 25 gados tagad?” Atbildu: “Nav veikta deokupācija, dekolonizācija, un šodien daudziem nav ne darba, ne naudas, ne maizes, turklāt darba devējs, okupants, pieprasa krievu valodas zināšanas. Tas pats gulags vien ir.”

Cienā
G. Bērziņa
pensionāre

IR JĀAPTUR AFRIKĀŅU KOLONNU SOĻOŠANĀ UZ EIROPU!

Valstis, kurās notiek kari, revolūcijas un nemieri, norisinās liela iedzīvotāju pārvietošanās. Pašlaik nemierīgākie reģioni ir Āfrikā un Āzijā. Piemēram, Afganistānā karo divas lielvalstis, bet neviena neko nav darījusi, lai uzlabotu iedzīvotāju saimniecisko un ekonomisko stāvokli.

Kara apstākļos daudz ieroču, munīcijas, sprāgstvielu nokļuva to cilvēku rokās, kuri šos ieročus sāka likt lietā noziedzīgas rīcības veikšanai. Cilvēki jāiesaista normālā saimnieciskā darbībā. Laucinieki lai nodarbojas ar zemkopību, lopkopību un augļkopību. Pilsētu un ciemu iedzīvotāji var iesaistīties derīgo izraktnu ieguvē, sauszemes, gaisa un ūdens transportā.

Lai varētu pārvaldīt valsti un ekonomiski vadīt saimniecisko sektoru, jādibina skolu, augstskolu un arodskolu sistēma. Vissmagāk cietušajām valstīm jāpalīdz ar zemes apstrādes tehniku, auto transportu, pārtikas ražošanas iekārtām.

Būtu jāveicina brīvprātīgo speciālistu ierašanās, lai tur apmācītu vietējos iedzīvotājus dažādu darbu veikšanai.

Ja runājam konkrēti par Āfriku, tad lielas zemes platības šeit aizņem Sahāras tuksnesis, bet ir arī daudz auglīgas sarkanizemes. Mūsu planēta Zeme tilpuma un svara ziņā nepieaug, tāpēc iedzīvotāju pieaugums ir jāregulē – nevar paļauties tikai uz Allāhu.

Pašlaik Vidusjūrā, kas atdala Āfriku no Eiropas, ir izveidojusies imigrantu pārvadāšanas kuģu, laivu flote. Šī darbība ir jāaptur nekavējoties un bēgļi jāpiesaista savai zemei. Tā kā kuģus, laivas un baržas nav pārbaudījis jūras reģistra inspektors un nav noteikts tehniskais stāvoklis, nedrīkst veikt izbraucienus ne ar kravu, ne bez kravas.

Lai apturētu šo noziedzīgo rīcību, ir jāiesaista Vidusjūras baseina valstu jūras kara flote.

Eduards Zarkevičs

VALODA IETEKMĒ DOMĀŠANU

Saruna ar sociolingvisti, *Dr. philol. Vinetu Poriņu*

Turpinājums no iepriekšējā numura

VĒSTURES KRĒSLAS LAIKS

DDD: *Kā, tavuprāt, gaidāmais bēgļu pieplūdums varētu ietekmēt mūsu valsti un mūsu tautu, arī latviešu valodu?*

Vineta Poriņa: 2009. gadā izdotās grāmatas “Valsts valoda daudzvalodīgajā sabiedrībā: individuālais un sociālais bilingvisms Latvijā” nobeigumā rakstīju, ka Latvijai ir gaidāmas būtiskas pārmaiņas, kuras iezīmēs jaunu posmu latviešu valodas situācijā, un pārmai-

bas izjukšana, un ir dzīva vēlme atgūt bijušās Padomju Savienības teritorijas, ieskaitot Baltijas valstis. Pārfrāzējot politologu Valteru Raselu Mīdu, mēs pašlaik atrodamies vēstures krēslas laikā, nevis tās beigās, kā to prognozēja Frensis Fukujama.

Ķīnā, Irānā un Krievijā ar tās ģeopolitiskajām, militārajām ambīcijām vēstures saule joprojām spīd. Vēstures krēslas laiks, šai saulei rietot, var būt ļoti nemierīgs laiks. To nedrīkstam aizmirst. Bēgļu krīze ir otrs drauds, bet to, ka mums ir ģeopolitisks agresors austrumos, mēs nedrīkstam aizmirst nebrīdī. Daudzi krievvalodī-

otru valodu. Tas pats attiecas arī uz angļu valodu.

Pieņemts uzskatīt, ka cilvēki izvēlas runāt tajā valodā, kurā jūtas kompetāki. Latvijā situācija divu valodu izvēlē ir gluži atšķirīga no pasaules prakses: tieši latvieši saziņā pārsvarā izvēlas sarunas partnera valodu, ja to prot. Latviešu valodas lietojuma robežas nav stingras, un tas var apdraudēt valodas lietojumu nākotnē.

Latvieši, kuri strādā kolektīvā, kur ikdienā tiek lietota krievu vai angļu valoda, atrodas pielāgošanās situācijā citas valodas kolektīvam. 2001., 2009. un 2014. gadā intervēto latviešu atbildes liecināja, ka otras valodas lietošana ir priekšnoteikums darbvietas saglabāšanai, kamēr saskaņā ar Valsts valodas likumu, kas nosaka latviešu valodas statusu, vajadzētu pastāvēt valodas ziņā brīvas izvēles situācijai. Ikdienas darbu veicot krievu valodā, latvieši bieži arī domā krieviski.

Situācija ar valsts valodas lietojumu valodas izvēlē privātajā uzņēmējdarbībā salīdzinājumā ar iepriekšējiem gadiem diemžēl pasliktinās. Krievu valodas prasme gan oficiāli, gan neoficiāli tiek uzsvērtā kā kritērijs darba iegūšanai. Vērojama tendence, kas sākas ap 2008. gadu – liela daļa krieviski runājošo darbinieku gan pašvaldību, gan privātajos uzņēmumos atšķirībā no tūkstotsgades sākuma ar latviešiem vairs necenšas runāt latviski.

Parasti lingvistiskās robežas ir vājas tieši negatīvā viedokļa dēļ par savu tautu. Tāpēc, ja vēlamies stiprināt latviešu nācijas lingvistiskās robežas, ir nepieciešams celt valsts nācijas pašvērtību un aktivitāti, uzsvērot indivīda ietekmi uz sociālajiem procesiem, respektīvi, valodas izvēles situācijās.

No psiholoģijas zināms, ka robežas tiek noteiktas skaidri un īsi, paredzot to, ka otra puse, kas šajā gadījumā ir citas valodas runātāji, var arī nebūt apmierināti par sava lingvistiskā komforta samazināšanos, ja saziņā tiek lietota tikai vai galvenokārt latviešu valoda. Tomēr, ja vēlamies noteikt un uzturēt robežas, ir jārēķinās, ka šāda neapmierinātība būs.

Ja robežas netiek skaidri noteiktas, galvenokārt krieviski runājošie cilvēki var arī nezināt, ka viņi tās pārkāpj. Tāpēc viņi var šo situāciju izmantot. Novērots, ka visbiežāk cilvēki neciena tieši tos, kuru robežas ir viegli pārkāpjamas.

Pēc nācijas lingvistisko robežu noteikšanas tās var tikt pārbaudītas. Tāpēc ir jābūt gataviem tās uzturēt un aizsargāt. Līdzīgi kā par brīvību un valstisko suverenitāti, arī par lingvistisko robežu stiprumu ir un būs jācinās. Kā vien-

foto: f64

mēr labs piemērs var būt kaimiņi igauņi, kuri jau vēsturiski ar igauņu valodas konsekventu lietojumu valodas izvēles situācijās ir spējuši uzturēt savas nācijas lingvistiskās robežas. Igaunijai ir arī vislabākie ekonomiskie rādītāji starp Baltijas valstīm.

LATVIEŠIEM VAJAG ATSPERTIES!

DDD: *Kā ar likumiem varētu stiprināt latviešu robežas?*

Vineta Poriņa: Taisnība, ja tautai ir tik vājas robežas kā latviešiem,

mugurkaula, Eiropa mums arī neko gatavu nepasnies. Šobrīd Izglītības un zinātnes ministrijai (IZM) ir apjomīgi līdzekļi mācības standartu un satura izveidei. Runāju ar kādu atbildīgo ierēdni, kurš atklāti teica: tām vadlīnijām, kādas Eiropas Komisija ir sarakstījusi, mēs arī “pievilksim” klāt pasākumus Latvijā... Skaidrs, ka Eiropas vadlīnijās neietilpst ne latviskā dzīvesziņa, ne Latvijas valsts nācijas stiprināšana. Simptomātiski, ka arī ikgadējās skolotāju konferencēs pirms mācību gada uzsākšanas IZM ierēdņi daudz izklāsta to, kādas valodas latviešu

Ja jaunietim ir vāji attīstīta latviešu valoda, tas liecina, ka viņam būs grūtāk izteikt noformulēt domu, augstskolā iegūt labāku izglītību utt. Šis nācijai ir izdzīvošanas un attīstības jautājums. Varbūt arī jūs savā laikrakstā varat pievērst vairāk uzmanības tam, kāda latviešiem ir latviešu valoda, kādā limenī un ar kādām metodēm latvieši skolās apgūst dzimto valodu.

DDD: *Ko tu novēlētu latviešiem?*

V.P.: Stiprināt nācijas robežas! Novēlu dzīvot ar pašvērtību, ar pašapziņu. Latviešiem ir nevajadzīga mazvērtības sajūta, nepietiekama savas unikalitātes novērtēšana. Būtu ļoti apzināties, ka esam to laimīgo tautu vidū, kurai ir sava suverēnā valsts, un mūsu valoda ir vienīgā valsts valoda Latvijā. Latviešu veiksmes stāsts ir pasākams dažos teikumos: pasaulē ir ap 5000 tautu, bet tikai 196 no tām ir sava valsts. Tātad mēs, latvieši, esam to izredzēto, laimīgo tautu vidū, kurai ir sava suverēnā valsts, un mūsu valoda ir vienīgā valsts valoda Latvijā. Latviešu amatpersonām to vajadzētu atgādināt latviešiem – patiesībā tā ir liela laime, Dieva dāvana un iespēja. To vajadzētu novērtēt.

DDD: *Paldies!*

*Intervēja
Līga Muzikante*

1949. GADA 25. MARTA PIEMIŅAI

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un citus patriotiski noskaņotus cilvēkus 25. martā piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja Strēlnieku laukumā no plkst. 12.00.

Gājiena sākums no Okupācijas muzeja no plkst. 12.40.

Jānis Lapiņš

Rīgas Politiski represēto biedrības vadītājs

Ikdienas darbu veicot krievu valodā, latvieši bieži arī domā krieviski.

likumdošana ir ļoti svarīga. Visatbalstošākais, visaugstākais likums ir Satversme. Tāpēc ir labi, ka tikusi pieņemta Satversmes preambula – lai arī kompromisa variants. Sākotnēji, piemēram, bija domāts rakstīt – “valstsnācija” un “latviešu tauta” –, jo tieši latvieši vēlējas savu valsti un arī izcīnīja savu brīvību! Bet beigās iznāca – “Latvijas tauta”... Tomēr Satversmes preambulā ir daudz vērtīga un ļoti vajadzīga, lai stiprinātu latviešu nācijas robežas.

Vēl, kā jau teicu iepriekš, ir jāstiprina Darba likums, jo Latvijā darba attiecībās ir jāpietiek tikai ar latviešu valodu, izņemot darbu citu valstu vēstniecībās, transnacionālās kompānijās. Taču tagad ir tik paradoksāli, ka pat krāvējam vai mežsargam prasot krievu valodas zināšanas... Vai tad mežsargam ar kokiem būtu jārunā un jādara tas krieviski?

Arī pensiju jautājums brīvības cīnītājiem, arī lustrācijas likums – daudzi likumi var stiprināt latviešu robežas. Mūsu tautai ir jāatsperas.

Ja mums pašiem nebūs

ņas būs ne tikai pieaugoša ekonomiskā atkarība no kaimiņvalstīm, emigrācijas apjoms un politisko attiecību fons ar Krieviju, bet arī globāli procesi – nepārtraukta politisko, ekonomisko sfēru sadale, kapitāla koncentrācija un reliģiju konkurence pasaulē. Toreiz, kad rakstīju šīs prognozes, es nedomāju, ka tas notiks tik ātri. Tādēļ grāmatā uzsveru: “Laikus plānotās un realizētās Latvijas valodas politikas pamatnostādnes, izsverot globālās tendences ekonomikā, politikā un pasaules valodu, kultūru un reliģiskajā daudzveidībā, nodrošinās to, ka, neskatoties uz globālām pārmaiņām, Latvija attīstīsies kā stabila nācijas valsts, pateicoties latviešu valodai kā cilvēkus vienojošam faktoram un kā vienīgajai valsts valodai.”

DDD: *Bet kāda ir realitāte?*

V.P.: Manuprāt, bēgļu krīze ir ārkārtīgi liela destruktīva Eiropai. Bet, kā tagad redzam, Latvija nav tas iekārojamākais Eiropas stūrītis, uz kuru bēgļi griežtos pārcelties. Kādu laiku varam būt par to priecīgi. Tomēr ļoti bīstama ir arī reliģiju konkurence, jau tagad redzams, kas notiek citur Eiropā. Negribētos sliktus scenārijus pieminēt. Ceru uz labāko.

DDD: *Vērojams, ka ļoti daudzi cilvēki izprot šo bēgļu krīzi un apdraudējumu. Bet novārtā paliek reālā situācija ar latviešu valodu un latviešiem, kuri tiek ietekmēti no krievvalodīgo puses.*

V.P.: Protams, par šīm problēmām mēs nedrīkstam aizmirst. Krievija jau kopš 2000. gadu sākuma ir iezīmējusi jaunu kursu tās ārpolitikā. Atcerēsimies V. Putina apgalvojumu, ka lielākā katastrofa, viņuprāt, ir Padomju Savienī-

gie jūt un zina par Krievijas atbalstu.

DDD: *Tā ir reāla piektā kolonna...*

V.P.: Varbūt Drošības policijai beidzot būtu jāsāk pildīt savas funkcijas. Tos cilvēkus, kuri aicina, piemēram, atdalīt Latgali no Latvijas, vajadzētu repatriēt, izraidīt uz viņus etnisko dzimteni. Tātad sākt šādu dekolonizāciju...

Viskļiedzošākais notikums, manuprāt, bija tas, ka starptautiskajā meklēšanā esošais V. Lindermans, nepilsonis būdams, varēja ierosināt referendumu par krievu kā otro valsts valodu Latvijā. Tas starptautiski izskatījās nožēlojami!

PAR LINGVISTISKAJĀM ROBEŽĀM

DDD: *Tavi veiktie lingvistiskie pētījumi liecina, ka atšķirībā, piemēram, no igauņiem, latviešiem ir ļoti vājas lingvistiskās robežas. Ko tas nozīmē?*

Vineta Poriņa: Spēcīgas lielas nācijas cilvēki nelieto tā saucamo koda maiņu, tas ir, savā leksikā nelieto vārdus vai izteicienus no minoritāšu valodas. Piemēram, vācieši sarunājosies nelieto turku valodas vārdus, katrā ziņā tā nav izplatīta parādība. Bet to dara latvieši. Latvieši, kuri prot krievu valodu, bieži vien izmanto krievu frāzes un dažādus elementus no krievu leksikas, lai piešķirtu savai runai humoru, solidarizētos ar savas vecumgrupas cilvēkiem u.tml. Bet tas, ka izmanto otru valodu savā leksikā vai viegli pāriet uz sarunas partnera valodu pilnībā, liecina, ka tautai vai nācijai ir vājas lingvistiskās robežas. Ja tās būtu stingras, tik intensīvi nelietotu citas valodas vārdus, teicienus, nepārietu sarunas laikā uz

LATVIETIS PAR LATVIETI

Turpinājums no 1. lpp.

Armands Puče: Protams, ka ebreju nauda izglāba Latviju no saimnieciskās krīzes 1929. gadā, palīdzot Ulmanim nostiprināt viņa varu. Bet tajā pašā laikā tie bija viņi, kas panāca, lai šeit būtu padomju armija. Nesaku to tāpēc, ka atkal mums vajadzētu izlikties, lai kādu neaizskartu. Bet par šīm lietām ir jārunā. Un tas, ka šī rezonanse ir tikai aizkulisēs un publiski netiek runāts par Herbertu Cukuru un par šo literāro darbu, tikai apliecina: ja nerunājam, nekas nenotiek, bet, ja runājam, tad nevis uzspiežam, bet argumentējam un piedāvājam diskusiju par šīm lietām. Tā ir tikai katra paša izvēle.

DDD: Arī mums, “DDD” veidotājiem, tiek piekariņātas kaut kādas birkas, bet, kad aicinām uz atklātu diskusiju, lai pierādītu,

mazajiem ir jābūt apsviedīgākiem.

KUR LATVIEŠU PAŠCIENĀ?

DDD: Vai, rakstot savu darbu, iznāca izlasīt arī Māra Ruka grāmatu “Arāja komandas Lettonia”, kuru vēsturnieks Andrievs Ezergailis raksturoja ar vārdiem: “Pie lasītājiem ir nonācis mistrojums – ne romāns, ne akadēmisks pētījums, ne tomāts, ne kartupelis – viens gals āzis, otrs it kā cilvēks...”?

Armands Puče: Jā, protams. Man ļoti daudz ko iznāca izlasīt – ne tikai saistībā ar Cukuru, bet vispār ar to laiku. Māra Ruka gadījumā man nav nekādu emociju. Vienīgi kā tādu ironisku faktoru varu pastāstīt par bildi Māra Ruka grāmatā, kur ir Arājs un viņa komanda.

arī kādas izdomātas lietas, lai spilgtāk attēlotu to laiku?

A.P.: Protams, literārs darbs prasa kaut kādu formu, kas ļauj paspilgtināt vienu vai otru tēlu, bet pārsvarā gandrīz viss ir pamatos ar faktiem, arī tas, ka Herberts Cukurs neņēma galu tā, kā apraksta mistiskie ebreju taisnības cienītāji. Tā nebija, bet, kā bija, tas laikam arī paliks noslēpumā. Dažas lietas es aprakstu tā, lai liktu aizdomāties – lai cilvēks iztēlojas, kā varēja būt.

PERSONĪBA AR LIELO BURTU

Armands Puče: Herberts Cukurs bija personība ar lielo burtu. Pirmkārt, runājot par aviācijas attīstību – Latvija ir piedalījusies šīs industrijas dažādu zobratu veidošanā, skrūvīšu skrūvēšanā un propelleru griešanā. Šis jau ir tas lielākais, par ko mums jābūt lepnēm. Neviennozīmīgi vērtētais tēls Boriss Kinslers, kurš arī bijis reāla personība, paņemts grāmatā kā prototips, parādot, kā varēja veidoties attiecības, kad kāda cita valsts mēģina šeit savas kājas iespiest durvīs, un tad mīcās šie speciālie dienesti un veido sadzīves kultūru. Tātad salikts no vairākiem personāžiem kopā. Literārā darbā, protams, vieglāk izdarīt, ja tāds cilvēks ir reāli bijis.

DDD: Šķiet, šo grāmatu var dot jauniešiem, lai no tās mācītos, smeltos vēsturiskās ziņas?

A.P.: Tie, kuri ir izlasījuši, tā arī saka – grāmatā jādod skolās kā mācību avots. Tā varbūt arī

bija mana iecere – ne tik daudz uzrunāt vēstures skolotājus, bet tieši ģimenes, kuras domā par latviešiem, par Latviju, par mūsu nacionālo pašapziņu; radīt izpratni šajos cilvēkos par procesiem, kas notiek apkārt. Cik neviennozīmīgi tie ir tikuši vērtēti un sijāti, ka ar mums bieži vien rīkojas, mums pašiem neprasot, – ar mums tāpat nodarbosies, gribam to vai ne. Vari nepiedalīties, bet tevi tur tāpat piesies...

DDD: Tātad grāmata ir mudinājums aktīvi saprast, kas notiek?

A.P.: Jā, aktīvi saprast, rīkoties, lai būtu krietni, kārtīgi, ar apziņu, godaprātu – tās ir lietas, kas grūti salaužamas. Tikai

tā jau savu spēku audzē. Un tas taču ir tik labi: būt labam, nemelot u.tml. Ja tādi nāk kopā, tad jau arī valsts tāda top. Tā nav nekāda unikāla formula, viss ir ļoti vienkārši – jābūt godprātīgam.

DDD: Tas ir ļoti labs novēlējums! Kādreiz vērsāties pie dažādiem rakstniekiem, dramaturgiem, komponistiem ar rosinājumu rakstīt šos varonstāstus un iedvesmojošus darbus, taču nesaņēām pozitīvu atbildi. Tas ir skumji. Šī grāmata ir labais piemērs, kādā virzienā radošiem cilvēkiem būtu jāstrādā.

A.P.: Padomju laikā jau arī vajadzēja rakstīt par kolhoziem, par padomju iekārtas priekšrocībām, un tad tie dzejnieciņi klupa un krita, visādi cenšoties izdabāt. Man šo darbu neviens nepasūtīja – un tā ir lieta, ko nevar nopirkt. Es nevēlos rakstīt pēc pasūtījuma par šo un par to.

DDD: Tas ir skumjākais – saprast, ka šai t.s. radošai inteliģencei nav vēlmes neko darīt latviešu tautas nacionālās pašapziņas labā.

A.P.: Nav vēlmes, izpratnes – ir tāds iekšējais samiernieciskums. Tik tiešām biju ļoti pārsteigts, veidojot šo darbu, cik daudz nepatikama uzzināju par mūsu radošo inteliģenci tieši 30. gadu otrajā pusē, sākot ar žurnālistiem, izdevējiem, Benjamiņu stāstus u.tml. Tad vēl aktieri, spilgti režisori, domātāji, un beigās, kad redzi viņus kaut kādā salikumā tajā padomju varas pirmajā mēnesī, tad jau viss paliek skaidrs, kāpēc krievi pēc 50 gadiem saka: kurš jūs tur okupēja, paši vien nē. Godīgi sakot, tā arī bija. Tikai ne jau paši nē, bet bija noteikta cilvēku sajūņa, kas veidoja sabiedrisku domu, pēc tam izpelnoties

atzinību, neapjauta, ka ar viņiem manipulē.

DDD: Hibridkarš izrādās nav nekāds jaunums.

A.P.: Tieši tā. Tagad ir tikai jauna forma – internets. Savā vārdā varu teikt – nē, ar mani tā nevarēs! Varbūt izdomāsiet kaut ko ar desmit citiem, bet ar mani tā nevarēs. Tik vulgāri, tik primitīvi, tik nožēlojami. Lūk, tie ir stāsti, par ko latviešiem vajadzētu gan rakstīt, gan atgādināt, lai otrreiz neiekrīstu.

DDD: Lai iemācītu ieraudzīt cilvēku patiesās sejas, kas arī šobrīd ir aktuāls jautājums.

A.P.: Jā, tieši tā. **DDD:** Iespējams, ne viens vien vēlētos uzzināt, kādēļ grāmata par Herbertu Cukuru ir tapusi tik geopolitiski sarežģītā laikā. Vai neaizdomājāties, ka tā var izraisīt dažu cilvēku, pat valstu nepatiku?

A.P.: Grāmatas jau netop, izvēloties laiku. Pirmkārt, es tās nemaz nerakstu – tās raksta mani. Šīs grāmatas ideja izvēlas mani, mēģinu to uzsūkt kaut kādā laika posmā, līdz izveidojas grāmata.

Pati fiziskā rakstīšana sākās jau tad, kad daudzās lietas vēl nebija tādas, kādas tās ārpolitiskajā ziņā izskatās šobrīd. Konteksti bija pavisam citi, un, kad darbs pie grāmatas bija finiša taisnē, tad, protams, viss izskatījās vēl interesantāk – kā tas pietāvs šim laikam. Modernā pasaule ik pa brīdī piedāvā cilvēkam aizdomāties par dažām lietām, ja vien šis indivīds vispār vēlas iedziļināties apkārt notiekošajā. Un tajā pašā laikā modernā pasaule šo individu arī dzen uz priekšu, nelaujot viņam nemaz pietāt un krustojumā novērtēt ceļa galus.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Atsevišķos gadījumos šī holokausta industrija būtībā ir tāds biznesa instruments, kas ir skaidri redzams. Vai tad izlikties un teikt, ka tā nav? Neesam taču naivi – tā tas ir.

kā tas ir, – neviens nenāk. Jo viņiem nav argumentu – ir tikai emocijas. Nav arī argumentu, nav pierādījumu, ka Herberts Cukurs būtu žīdu sāvējs.

A.P.: Jā! Vai varam nosaukt tos latviešus, kas tiesāti par kara noziegumiem – nav neviena. Taču ļoti daudz ir cilvēku, kurus pēc kara, balstoties uz nekrietnām žīdu apsūdzībām, apvainoja, bet pēc tam attaisnoja. Atsevišķos gadījumos šī holokausta industrija būtībā ir tāds biznesa instruments, kas ir skaidri redzams. Vai tad izlikties un teikt, ka tā nav? Neesam taču naivi – tā tas ir.

Protams, ne jau visi ebreji tā rīkojas. Ir viena grupa, kas ar to sērfo, un viņiem ļauj to darīt. Gluži kā nācījas izdzīvošanas doktrīna. Nu, ja varat nopelnīt ar to, ka pārdodat holokaustu, – lūdzu, pelniet. Bet, ja ir bezmugurkaulnieki, kuri noliecas, lai sit – jūtamies vainīgi, ņemiet to un šito, tikai neduriet, nesitiet –, tā ir atkal viņu problēma...

DDD: Ne velti dažs atzīst, ka latviešiem vajag pamācīties no žīdiem.

A.P.: Ne tikai latviešiem – daudziem vajag pamācīties. Tomēr ir arī jāatgādina, ka neesam idioti, bet saprotam, no kurienes kas ir cēlies un kā tas veidojas. Mazajām valstīm it sevišķi tas ir raksturīgi, jo starp lielajiem ir jāizdzīvo, līdz ar to mums ir jābūt gudrākiem, viedākiem, ātrākiem, zinošākiem un apķērigākiem. Lielie var klumpurot kā ziloņi, bet

Tieši šī pati bilde ir arī t.s. nacistu mednieku stāstos – arī pie nacistu noziedznieka Eihmaņa stāsta, kur tā ir parādīta kā Eihmaņa komanda. Respektīvi, ir bildīte, ko pievieno pēc vajadzības, par to es pasmaidīju.

Taču daudz skumjāk ap sirdi palika, kad izlasīju nožēlojamo, mazo, ārkārtīgi bezgaumīgo (nerunājot nemaz par literāro vērtību) brošūriņu “Rīgas bendes nāve”. Latvietis, to izlasot, var tikai pabrīnīties – kas tie ir par cilvēkiem, kuri, neslēpjot, ka viņi melo, tādā veidā formē kaut kādas legendas vai savas pārliecības propagandu. Tas ir kaut kas prātam neaptverams, ka kaut kāda cilvēku daļa, kuri sevi sauc par ebrejiem, lepojas ar tik bezgaumīgu, tik rupju falsifikāciju. Bet grāmata tika izdota neatkarīgās Latvijas laikā – 1999. gadā! To izdeva Latvijas izdevniecība “Aplis”. Kaut kāds murgs! Atkal jājautā, kas tie par cilvēkiem, kuri to visu aizstāv?

DDD: Vai to dara nau-das dēļ, vai vienkārši cilvēkiem trūkst pašcieņas?

A.P.: Man liekas, ka tā nav tikai latviešu lieta – mēs atrastu ļoti daudz tipisku piemēru daudzās vidēs.

DDD: Mēs esam atbildīgi par savu tautu – nav jābaksta ar pirkstu citiem acīs, bet jātiek galā pašiem ar sevi.

A.P.: Jā, tieši tā. **DDD:** Vai visa informācija jūsu grāmatā ir balstīta tikai uz faktiem, vai ir

Herberts Cukurs bija personība ar lielo burtu. Pirmkārt, runājot par aviācijas attīstību – Latvija ir piedalījusies šīs industrijas dažādu zobratu veidošanā, skrūvīšu skrūvēšanā un propelleru griešanā. Šis jau ir tas lielākais, par ko mums jābūt lepnēm.

PAGLĀBTIES NO BEZDIBENĀ

Saruna ar amatnieku, antiglobālistu **Normundu Vīru**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VISAS TAUTAS IR PAŠPIETIEKAMAS

DDD: *Vai pareizi saprotu, ka, jūsuprāt, nav jēgas karot, jo visu nosaka nau- da un tās drukātāji?*

Normunds Vīrs: Kāda jēga latviešu puīšiem bija krist ar ieročiem rokās, ja šodienas Latvija nav neatkarīga? Saprotu, ka tie, kuri patiesi mīl Latviju un latviešu tautu, ir gatavi cīnīties, bet diemžēl viņu pašaieliedzību un varo-

driz nereāla kategorija. Ir vai nu slikti vai mazāk slikti politiķi – nekad pasaulē viņi nav bijuši labi, savu tautu viņi būtībā al- laž ir apzaguši.

NODEVĒJI TIEK PIE VARAS

DDD: *Bet, ko tad mums, latviešiem, darīt, kā lai sevi aizstāvam?*

Normunds Vīrs: Es uzskatu, ka reāli nav mums Latvijā patriotu, ja neska- ita dažas meitenes. Starp vīriem, kuri nēsā ieročus, mums patriotu nav. Vai

ieroci. Paņemot rokās iero- ci, tu kļūsti par kāda cita mērķi vai ienaidnieka tēlu.

DDD: *Vai tiešām jāsa- mieriņās, ka nevaram neko darīt?*

N.V.: Pašlaik mēs dzīvo- jam naudas pasaulē. Kāds ir latvieša garīgās izaug- smes ceļš? No sākuma viņš bija Gustiņš, pusaudžu ga- dos viņš kļūst par Gustavo, pēc tam viņš ir Arstaruls- mirus. Mums nav savas ideoloģijas, sava pamata. Dievturību – latviešu reliģi- ju – speciāli centās diskre- dītēt. Biju tam liecinieks.

Kad gāju Politehniskajā institūtā uz kora mēģinā- jumiem, redzēju uzzīmē- tu plakātu ar uzrakstu: *Latvijas geju apvienība aicina savās rindās stāties cilvēkus, kas atzīst latvisko dzīvesziņu – Dievturības uzskatus*. Varēja secināt, ka geji un dievturi ir kaut kas radniecisks. Pilnīgā *sviestā* tur viss bija sa- rakstīts. Biju aizgājis uz dievturu pasākumu, kad īsi pirms tam viņi bija mērķtiecīgi sašķelti. Gud- rākā inteligentākā daļa bija atdalīta no jaunatnes. Tas tika darīts apzināti, un arī tagad tautas skal- dīšana ir viena no meto- dēm, kā maldināt tautu.

DDD: *Latviešiem nav nacionālās ideoloģijas, kas apvienotu kopīgam dar- bam tautas un valsts labā.*

N.V.: Latviešu tautas vīru korī dziedotais “Gau- deamus” dziedonis melnā- dainas Džordžs Stils teica, ka “nacionālisms ir eks- trēmisms, patriotisms ir pareizāka stāja”. Laikam ar to tika domāts ameri- kāņa patriotisms. Tātad kaut kādas teritorijas sa- grābšana, pamatiedzīvotā- ju noniecināšana ir laba... romiešu tauta, amerikāņu tauta, padomju tauta – nav tādu tautību. Tās bija un ir impērijas, kas iekaroja lielas zemes platības un ar vardarbību un asinīm pak- ļāva daudzas tautas.

DDD: *Jo savas tautas mīlēšana ir nosodāma.*

N.V.: Jā. Piemēram, mums ir aizsargājamie augi, dzīvnieki, kas ir Sar- kanajā grāmatā, bet tauta mums ir nevajadzīga – pat rakstīt pasē to nevajag. Tautu, kas ir apveltīta ar savu valodu, savu zemi, globālisti maksimāli iznīdē. Tāpēc esmu antiglobālists, jo uzskatu, ka globalizācija ir iznīcinošais process.

12. klases Vēstures grā- matā ir rakstīts, ka Pirmo pasaules karu aizsāka glo- balizācijas process. Lielval- stis nebija gatavas šim pro- cesam, un sākās Pirmais pasaules karš. Tātad bija kaut kādi globalizatori, kuri bija tam gatavi. Šis ir tas naudas veidojums, fede- rālā rezervju banka u.tml.

Ja mēs būtu bijuši go- digi, kad pasludināja ne- atkarību, mums vajadzēja pasludināt pilnīgu neitra- litāti jebkādos starptautis- kos konfliktos un paziņot apmēram šādi: “Mūsu tau- ta ir pazaudējusi divos pa- saules karos un represijās pusotra miljona savu cilvē-

ku, tas ir vairāk nekā esam tagad, tādēļ nepiedalāties nekādās globālajās militā- rajās kataklizmās. Ja gri- bat kā cilvēkēdāji mūs kā aitas kaut un likt uz galda, tad, lūdzu, te mēs stāvam, te ir mūsu zeme, bet saim- niekot te nevienam sve- šam neļausim.” Apmēram tā varētu teikt godīgs lat- viešu politiķis, piemēram, prezidents.

MELI PAR MIGRANTIEM

DDD: *Bet tagad jauna problēma – migranti, kas nekontrolēti ierodas Eiropā. Mums stāsta, ka soli- dāri ir jāuzņemam atbildi- ba par šiem cilvēkiem. Par ko mums ir jāatbild?*

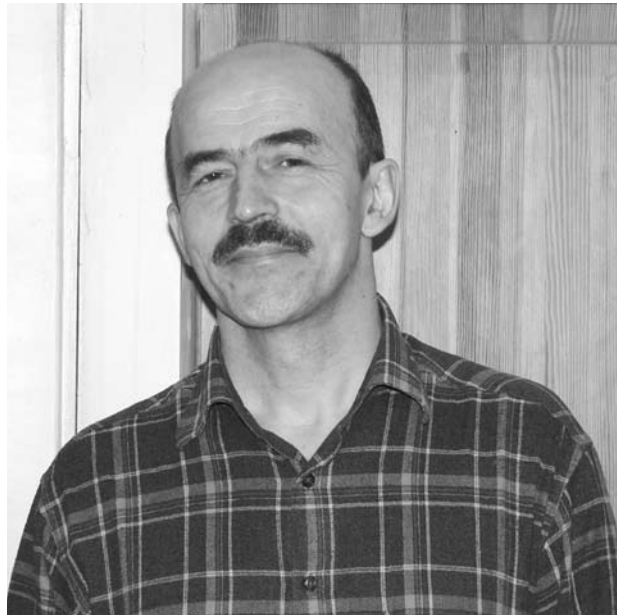
Normunds Vīrs: Lai kādam teiktu, ka viņš ir atbildīgs, ir jābūt pārlieci- nātam, ka viņš ir vainīgs pie notiekošā, bet tos vai- nīgos jau nemeklē. Mums stāsta, ka viņi bēg no pil- soņu kara, no kaut kādiem etniskiem konfliktiem, bet tie ir kārtējie meli. Šo pilsoņu karu jau veicināja ārējie spēki. Tagad Sīrijā noslepkavoti jau pāri par 250 000 cilvēku. Pilsētas bombardēja NATO, Izra- ēla, Krievija. Un visam tam motīvs ir cīņa pret te- rorismu? Un kas tad ir tie 250 000 cilvēku? Tie nav terorisma upuri, bet pa- matā uzlidojumu un bom- bardēšanas upuri? Mums nemeklē istos vainīgos.

PSRS karaspēks neofi- ciāli Sīrijā bija jau vismaz 1984. gadā, Afganistānā bija 1979.–1989. gadā, kur aizgāja bojā vairāk nekā miljons afgāņu – pārsvarā mierīgie iedzīvotāji –, pēc tam oficiāli ienāca NATO. Šajos “pilsoņu konfliktos” skaidri saskatāmas abu karo- jošo spēku “draugu” vai, labāk teiksim, kūdītāju ap- rises, kuri cītīgi no abām pusēm piegādājuši kara ugunsķirviem malku-iero- čus un savus militāros speciālistus. Vēlāk tika iznīci- nāta Irāka un Libija. Pala- siet Muamāra Kadafi “Zaļo grāmatu”! Viņš var dau- dziem atvērt acis uz mūsu demokrātijām, neskatoties uz to, ka pats jau noslep- kavots gul' mūža miegā.

Pašlaik no augstām tri- binēm politiķi runā, ka ir jāvērsas pret nelegālo iero- ču tirdzniecību. Iespējams, bet tā ir niecīga daļa no šā nāvi nesošā biznesa. Vai nevajadzētu vērsties pret legālo ieroču ražošanu un tirdzniecību, kur peļņas ieguvēji slēpjas aiz valstīm un tautām?...

DDD: *Tad jau atkal jā- atgriežas pie tiem globālis- tiem...*

N.V.: Jāatgriežas pie glo- bālajiem kara uzrīkotājiem. Bet viņus acīmredzot sargā tik ļoti, ka mums pasniedz tikai šo varas teātri. Rāda Merkeli, Putinu, Obamu. Bet iedomāties, ka reāli Obama ir visas Amerikas galvenā persona, kas visu pārvalda, ir vienkārši naivi. Atbildība tiek nokrata nevis uz vainīgajiem, bet

vienkāršajiem cilvēkiem. Ja, pieņemsim, notiek slep- kavība (Ņemcova, Kenedi- ja – jebkāda), gadiem tiek izmeklēts, kurš vainīgs, kurš pasūtītājs, visādas teorijas tiek piemērotas, bet, ja notiek karš, mums to pasniedz kā plūdus – kas par to, ka tur miljoni tika nošauti, karoja taču. Es uzskatu, ka tā sauca- mie bēgli ir mākslīgi radīta problēma, tas ir kā uzpūsts augonis uz tautas miesas.

DDD: *Taču tā saucamie bēgli te būs – ko mums darīt, kāda būs mūsu nākotne?*

N.V.: Ja nestāvēsim tam pretī, tad mūsu nākotni var redzēt, aizbraucot uz Parīzi.

DDD: *Bet, kā stāvēt pre- tī?*

N.V.: Es uzskatu, tikai likumīgi, un pašvaldību likumu ietvaros tas pagai- dām ir iespējams, par ko mēs informējam www.sto- pimigracija.lv. Un, ja jūsu pašvaldības vadītāji vērtēs savu iedzīvotāju intere- ses zemāk par migrantu interesēm, pārvēliet tos. Mums nav jābūt gataviem jauniem izaicinājumiem. Mums pēc starptautiska- jām tiesībām vēl nav atri- sināti vecie izaicinājumi. Salīdzinājumi ar mūsu bēgļiem Otrā pasaules kara laikā ir nekorekti. Neateros, ka pēc diviem pasaules kariem Tuvos Austrumus vai Āfrikas zemes būtu pārplūdinā- juši bēgli no Latvijas un pārējās Eiropas. Protams, neliela daļa sabiedrības ir par bēgļu uzņemšanu.

DZIRDĒT UN REDZĒT!

DDD: *Vai šie jaunie imigranti būs papildus drauds latviešu tautas nā- kotnei?*

Normunds Vīrs: Jā, tas ir papildus drauds. Ja morāle mums ir tik zema kļuvusi, tas ir liels drauds. Sieviešu būs maz – kas at- brauks, pārsvarā būs vīrie- ši. Ja būs bērni, tad zinām, ka 90 procenti no tiem būs zēni. Ja mūs mierina, ka bēgli jau nekad nav teroris- ti, ka tikai otrās, trešās pa- audzes... Vai tad laika bum- bu tagad ieliekat, un mums jāpriecājas, ka tā sprāgs ti- kai pēc 20 gadiem pie mums kā Parīzē – mūsu bērniem?

Mums melo visos līme- ņos. Ja apskatās uz mūsu

premierministriem – viņi visi obligāti ir darijuši kādu kangarisku darbu. Viņi nav saimnieki šajā zemē. Viens ir Abreni atdevis, otrs sa- grāvis cukura ražotnes, trešais latu likvidējis utt., katrs kaut ko ir iznīcinā- jis, un katrs no viņiem ar to ir izpelnījies ceļazīmi uz Eiropas Parlamentu. Tātad vajag izdarīt kaut ko ļaunu savai valstij, un tu jau esi atzīts – vari peldēt lielajos ūdeņos. Acīmredzot ar tā- diem vadītājiem neesam saimnieki savā zemē.

DDD: *Atkal jautājums – ko darīt? Ko darīt man, vienkāršam latvietim, kurš nepeld lielajos ūdeņos?*

N.V.: Jā, ko darīt? Gal- venais būtu neatdot savas pozīcijas. Savu zemi, savus cilvēkus. Bet ar to paliek aizvien grūtāk.

Iekšēji ir jācīnās pretī vi- siem spēkiem. Es pārsvarā ne uz vienām vēlēšanām negāju, uzskatīju to kā protestu. Tad mani “sa- skaloja”, ka, ja tu neej, tad tie sliktie spēki vinnē. Pat- riotisku jūtu vadīts, kādas pāris reizes aizgāju uz vēlē- šanām. Bet, vai tu ej vai ne, tas nerisina būtībā neko.

Migrācijas jautājumā at- kal redzams, ka mūsu vara diemžēl nepārstāv tautu. 80 procenti tautas ir pret bēgļu uzņemšanu pat ap- taujā, ko viņi nevar no- slēpt. Bet kaut ir tikai 20 procenti par, tas tiek pie- ņemts – tātad tautas patie- sās vēlmes netiek ņemtas vērā. Pilsēta vispār iesuc cilvēkus, pārstrādājot vi- ņus par kosmopolitiem u.tml. Tātad stāvēt par savu zemi, lai tai būtu nākotne, var tikai, šajā vie- tā dzīvojot, – laukos.

Vairāk domāt pašiem nekā klausīties, ko tev melo t.s. eksperti un analītiķi. Ar meliem nekad nevar pa- nākt nevienu labu lietu. Arī valdošajai varai – vai nu ir slikti konsultanti, vai paši tik ļoti atrāvušies no reālās dzīves savās superskaista- jās pilis un bagātajā dzīvē, ka viņi pat nespēj iedziļinā- ties šajos jautājumos, un ar šiem meliem ved visus uz bezdibeni. Pārsvarā esam padarīti akli un kurli, un kopā ar visu pasauli ejam uz bezdibeni.

DDD: *Tātad ir jāmacās dzirdēt un redzēt, lai bezdi- benī neiegāztos.*

N.V.: Tieši tā.

Intervēja Liene Apine

Lex naturalis un Skinhedisms

Tā zāle, kas pļauta, – nemūžam vairs nezaļos! (Iz dziesmas)

Dr. Valdis Šteins
profesionāls ģeogrāfs

Turpinājums no iepriekšējā numura

KŪLAS VEIDOŠANĀS KĀ NOZIEGUMS?

Pļavu skinhedisms – tas jau vēl ir tikai sikums. Latvijā ir četras sezonas: pēc vasaras nāk rudens, pēc rudens – ziema, tad pavasaris, vasara, un atkal tas pats atkārtojas. Vienas šausmas! “Nāk rudentiņis, būs barga ziema”, un zāle Latvijas klimatiskajos apstākļos iet bojā – nomirst. Viena “briesmonība” gan tie gadalaiki, gan tās zāles nāve – un kur nu vēl mirušās zāles atstātie skeleti jeb kūla!... Kā ar to cīnīties? Vienkārši – vajag izdot vietvaldību/patvaldību Iekšējās kārtības noteikumus, kuri aizliedz zālei nomirt un aizliedz iestāties ziemai... Lai dzīvo mūžīgā vasara un sūnas! Vajag pieņemt likumu, kurš aizliedz gadalaikus kā pagānu pagātnes reliktus...

Un kā nu ne! Šodienas noteikumi paredz – **neļaut kūlai veidoties** – tā ir rakstīts. Ko nozīmē “kūla”? Tā ir nokaltusi vai nosalusī zāle. Kūla ir mirusi zāle, bet, kā jau dabā Dievs ierādījis, tā veido trūdvielu slāni, papildina augsnēminerālvielas, veido auglīgo humusu. Kā saka, pati Daba saražo dabisko mēslojumu zemei. Kūla ir tā, kas baro zemi, rada tās auglību, un nav vajadzīgi nekādi minerālmēsli.

Kā var neļaut veidoties kūlai?! Tas nozīmē neļaut augt zālei, tātad to vajag izrakt! Likvidēt zālājus kā tādus, to vietā uz kailas zemes – vai nu uzliet asfaltu, vai uzklāt plastmasas zālāju, vai krāsot zemi...

Tomēr tikpat liels noziegums, kā neļaut veidoties kūlai, ir tās dedzināšana, kura arī iznīcina visu dzīvo. Es saprotu, ka Reja Bredberija dedzinātāji ir pie varas, bet, tā kā viņi visu dzīvo ar dedzināšanu iznīcināt šoreiz nevar, tad liek to darīt ar skalpēšanu un izravēšanu – rezultāts taču viens un tas pats.

APSTĀDĪJUMU KOPŠANA, ATJAUNOŠANA, VEIDOŠANA?

Vietvaldību/patvaldību noteikumi paredz **apstādījumu regulāru kopšanu un atjaunošanu**. Tikai aizdomāties,

ko nozīmē “regulārs” un ko nozīmē “atjaunošana”? Mēs, dārzkopji, zinām, ko nozīmē kopt augu, bet tas nepavisam nav tas pats, ko iedomājas pašvaldību policijas un administratīvo sodu komisiju (troikas) soģi.

Ko nozīmē “atjaunošana”? Pēc liela vējoņa, pēc nostaigāšanas, pēc plūdiem, pēc sociogēnas katastrofas, pēc novada vēlēšanām – sarkanās puķes ir jānomaina ar oranžām? Nokalst koks, jāpielīmē jauni zari vai jāiestāda vietā liels vai mazs? Kurš vispār ir noteicis un ar kādām uzurpatora tiesībām to, kādiem ir jābūt apstādījumiem manā sētā vai pagalmā, kā man tie jāveido, kad jālaista, kad jāmēslo, kurus augus drīkst apgriezt un kurus nedrīkst, lai tas neaizietu bojā.

Patiesība ir tāda, ka lumpen-birokrāti ir ielīduši Dabā, kurā viņi ir svešinieki, viņi nemaz nezina, vai koki aug uz augšu vai uz leju. Pēc noteikumiem jau praktiski drīkst augt tikai sūna un ķērpji, tas nozīmē, ka, ja sūnas gabaliņš izkritis, tad jāieaudzē vietā. Un ik rītu jāapfrizē – jāieliek lokas, jāizmēra zāles stiebrī un... kurš tuvojas 20 cm atzīmei, tam ar skalpeli vai grieznēm galvu nost!

Noteikumi paredz koku un krūmu vainagu kopšanu un veidošanu. Tas ir gluži kā dāmu frizūru veidošana, tad jau ir jānosaka, kāda koku un krūmu frizūra ir modē: kāda Briseļē, kāda Luksemburgā, kāda Strasbūrā. Pļaujot zāli, krūmi nemaz nevar izaugt, tāpēc nav saprotams, kāpēc tie tur pieminēti, bet pat tad, ja kāds slepus izaudzis, kā viņu piegriezt? Ar kokiem, protams, tā lieta ir vienkāršāka: katram jāiegādājas pacelājs vai regulāri jāizsauc ugunsdzēsēji ar savām kāpnēm un jāpiegriež pēc *euromodes*...

Man Ikšķiles Administratīvā komisija pieprasīja, lai mežā kokiem būtu izveidots vainags, bet neatstājta *eurošablonu*, pēc kura tos piegriezt. Mežā koku ir daudz un dažādas sugas: vai egles jāpiegriež kā apses, vai priedes kā bērzi, vai otrādi, vai arī visiem kokiem ir jāizskatās kā apzāģētām liepām – stumbeņiem Rīgā, Brīvības ielā? Vai tā ir tā euromode? Nav arī kopšanas un veidošanas metodikas, tāpēc lumpen-birokrātiem jāsteidz to safabricēt.

SAVLAICĪGA SAVĀKŠANA UN NOVADA AINAVA...

Noteikumi paredz kritušo lapu savlaicīgu savākšanu. Koka lapu savākšanas marasms – tas ir līdzīgs pļaušanas marasmam! To vislabāk var redzēt pilsētās, braucot pa

ielu – kā sētnieki cits aiz cita ar gariem grābekļiem norauš lapas no kokiem, lai tās nenokristu zemē. Jo tad **būs sods!** Kritušās lapas kā noziedznieki, turklāt nav teikts – cik lapām jānokrīt (divas jau ir kaudze) un kur jānokrīt, teiksim, zem koka vainaga vai, nedod Dievs, pašvaldības policistam uz galvas, bet, ja vējonis tās izpūtis pa visu pagalmu, tad jāiet lasīt kā ienaidnieka proklamācijas. Lai kur tās arī atrastos – pēc deputātu domām – kritušās lapas ir pamats sodam. Noteikumi paredz, ka jebkurā diennaktī lai kā pašvaldības policists vai kāda amatpersona var ierasties un sodīt. Bet viņi jau var būt arī atjautīgāki – amatpersona vai policists var pagaidīt, lai divas lapas nokrīt un izrakstīt soda kvīti. Maksā ragā!

Kas ir kritušās lapas? Kritušās lapas ir koka pašbarošanās, tas pats sev dod barības vielas, rada siltuma segu pret sakņu izsalšanu ziemā. Lapas ir tā pati kūla, tikai krīt no koka, tā nu Daba ir iekārtojusi, pat egles maina savas lapas – skujas. Protams, ja koks ir slims un lapās iemetušies slikti kukaiņi, tad tās nevajadzētu atstāt, bet citādi to aizvākšana ir kārtējais noziegums pret Dabu. Es vēl nemaz nerunāju par krāsaino kritušo lapu skaistumu, tas lai paliek gleznotāju un dzejnieku sapņos, lai sapņo par kompostu kaudžu skaistumu un gāzēm, kuras no tām izdalās.

“Nāk rudens izgreznot Latviju” – lai tik nāk, gan jau sodu atradīsim. Kritušie koki un zari – kritālas – tās ir kārtējās šausmas! Piesieniet pie citiem kokiem, lai nekrīt (zarus jau nu gan var piesiet, ja vainags atbilst Briseles modes frizūrai). Bet ar to savākšanu arī nevajadzētu steigties, kādu atstāties, jo kritālas ir mājvieta tūkstošiem visdažādāko kukaiņu – vaboliņu un zirneklīšu, vardiņu un gliemeziņu, tā ir Patversme un Dzemdību nams visdažādākajiem organismiem. Tā ir Patversmes māja “Mucenieki” visiem Bēgļiem, kuri bēg no smirdošās un skrejošās giljotīnas. Katrs biologs, katrs entomologs jums pateiks: tikai atstāties vismaz vienu kritalu savā zemes gabalā, nerunājot jau par meža nogabalu.

Noteikumi paredz krūmu augļu savlaicīgu savākšanu. Tikai padomā, kā lumpen-birokrāti par jums rūpējas. Ko nozīmē savlaicīgi? No kura brīža soģis uzskatīs, ka tie nav novākti savlaicīgi? Un vai vispār ir jānovāc? Neaizmirstiet novākt bārbeles, mežrozīšu augļus, irbenes, korintes un citus krūmu augļus (visus tos es speciāli audzēju). Bet, galvenais, ka tikai kāda vāvere, vai kāds putns tos neapēd pirms jums. Bet, ja pirmais ieraudzis pašval-

dības policists vai domes priekšsēdētāja vietnieka vietnieks – tad **būs sods!**

Irbenes, starp citu, ir mazliet indīgas, un tās var ievākt tikai pēc pirmajiem saliem. Tās var ievākt arī ziemā, tāpat mežrozīšu augļus, citas ogas gan jau putni būs apēduši. Bet principā, kāpēc putniem būtu jābarojas Latvijā – lai emigrē uz Īriju, kamdēļ mums tādi lidoņi, traucē tikai OTAN bumbvedējiem. Latvijā tiks ievesti kārtīgi reptiļi, jo ķirzaku jau nepiepūtīsi un glodenei kājas nepieaudzēsi; jaunajiem kolonistiem Latvijā taču jājūtas kā mājās – citādi neieintegrēsies.

Noteikumos ir kāds ievēribas cienīgs punkts – **apstādījumu vizuālā stāvokļa pasliktināšanās tādā apmērā, ka to izskats bojā novada ainavu**. Smieties vai raudāt, cik gudri pateikts. Padomājiet, kā jūsu sētas apstādījumi ietekmē novada ainavu, bet ne tas ir galvenais – kurš ir definējis novada ainavu? **Kāda ir metodika šī stāvokļa noteikšanai, un ko nozīmē “novada ainava”?** Man kā profesionālam ainavu ģeogrāfam-zinātniekam gribētos dzirdēt atbildi uz šādu jautājumu, jo esmu uzrakstījis divas grāmatas par šo jautājumu – “Apdzīvoto vietu ainavu ģeogrāfija” un “Lietišķā apdzīvoto vietu ainavu ģeogrāfija”. Esmu arī lasījis attiecīgus lekciju kursus Latvijas Universitātē.

Es, protams, esmu par to, lai Kurzemei, Latgalei, Rīgai, Sēlijai, Vidzemei, Zemgalei būtu katrai sava ainaviskā identitāte, esmu par to, lai katram novadam būtu sava kultūrainaviskā identitāte, BET pie tās ir jānonāk. Katram novadam jāatpazīst sava vēsturiskā kultūrainava, jāatrod sava identitāte, un tikai tad var cīnīties pret “ziliem logiem” un “kukurūzu”, un citiem invāzijas augiem.

LATVĀNI UN MILJONI

Iepriekš minētos citātos es paņēmu no Ikšķiles novada noteikumiem, kurus par atbilstošiem dzīvei uzskata Ikšķiles novada deputāti. Bet līdzīgi noteikumi ir daudz citos novados un pilsētās. Piemēram, Ādažu novadā zāle drīkst izaugt līdz 15 cm gara, Jelgavā – 10 cm, Rīgā – 20 cm, Ventspilī – 15 cm, Stopiņu novadā – 15 cm...

Vēl viens varturu un varnešu pieņemts dokuments ir par **invāzijas augiem**. Ar to ir domāti – latvāni. Manā pagalmā iebruc Reģionālās pašvaldības policijas bruņumašīna ar diviem bruņotiem policistiem un kādu ļoti meklē. Es domāju, ka izbēdzis kāds noziedznieks, un tagad ir “oblava”, un tas tiek tīrīts. Vaicāju, kas tas par bandītu, viņi atteic:

Katram novadam jāatpazīst sava vēsturiskā kultūrainava, jāatrod sava identitāte, un tikai tad var cīnīties pret “ziliem logiem” un “kukurūzu”, un citiem invāzijas augiem.

“Viņam vārds ir Latvānis!” (WANTED!!!) Lieta tāda, ka par Latvāņu noķeršanu ir izsludināta atlīdzība, un tā nav maza – pat vairāk nekā tūkstoš eiro. Taču problēma jau nav latvānos, bet gan tautas vajāšanā; tas ir kārtējais *opričņinas* instruments tautas vajāšanai.

Pats invāzijas latvānis, starp citu, ir ļoti skaists – simetrisks, lielu sazarotu stumbru, augš ar lieliem skaistiem ziedu ķekariem, kuru daudzi interjeristi izmanto telpu dekorēšanai, savukārt bites izmanto nektāra savākšanai; tas savā graciozitātē stipri vien sīd pušu pašmāju suņuburkšķi. Bet valsts ir piešķirusi miljoniem un miljoniem euro latvāņu ie-pazīšanai, apkarošanai un deportācijai uz izcelsmes zemi. Ministra padomniece (2012.g.) savulaik vēstīja: “Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija nākamgad latvāņu apkarošanai no valsts budžeta pieprasīs piecus miljonus latu. Ministrija šobrīd ir tikai apkopojusi latvāņu **iznīcināšanas metodes un izmaksas**, nepieciešamo laiku, kā arī izplatības teritorijas, uz kā pamata ir **veikti ap-reķini**, kas atklāj, ja mēs Latvijā vēlamies latvāņus apkarot laikā no 2013. līdz 2015.gadam, tam kopumā būtu nepieciešami **16,5 miljoni latu, tai skaitā 5 miljoni pirmajā gadā.**”

Nezinu, cik viņi miljonus beigu beigās iztērēja izpētei, bet nekur pat metodika vai instrukcija latvāņu nomaitāšanai nav publicēta, nav izsūtīta zemturim – gadījumā, ja kādu sēklu atnes vējš vai gājputni. Mēs, dārzkopji, gan bez naudas zinām, kā ar viņiem cīnīties, ja grib to darīt. Bet jautājums ir: kur lumpen-birokrāti lika valsts piešķirtos miljonus? Kā viņi iztērēja šos miljonus – vai mācībām Jēlas universitātē vai kursiem Havaju salās, vai tikai sevis uzturēšanai? Bet tā jau būtu tikai pusbēda, jo alkatība ir tik milzīga, ka lumpen-birokrāti, tērēdami šos

tautas kopnaudas miljonus, vēl izgudroja likumu, **kā savākt soda naudu** no tiem, kuriem padomju vara tos latvāņus iedestījusi tieši tāpat kā kukurūzu, starp citu – tā arī ir padomju invāzijas augs.

Ja jums sētā amatpersona atrod padomju laika invāzistu – latvāni –, tad jums ir jāmaksā sods līdz 350 eiro vai līdz 1400 eiro (ja jums ir zemnieku saimniecība). Šo eksekūciju paredz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss. Tas tik ir gājienis ar zirdziņu! Pēc lumpen-birokrātu likuma: “Ja ar latvāni invadētajā teritorijā personai piederošā zemes vienībā ir konstatēts latvāņu augs ar izveidojošos ziedkopu, tiek uzskatīts, ka tā izplatības ierobežošanas pasākumi nav veikti.” Tā, lūk! Latvānis esot jānokauj pirms iz-ziedēšanas, kas ir pilnīgākās tumsonības paraugs.

Ja patiešām negribat, lai latvānis jums turpmāk augtu kā dekoratīvs augs, tad tas ir jānogalina **pēc izziedēšanas**, bet pirms sēklu izsvaidīšanas. Latvānis ir gudrs vīrs, gudrāks par daudziem lumpen-birokrātiem; viņš uzskata, ka ir jāpārstāj augt tad, kad bērns var izlaist Pasaulē. Zemtura uzdevums ir sagaidīt šo brīdi, kad latvānis ir nolēmis pats aiziet no dzīves, un tad savākt sēkļus bagātos ķekarus. Ja nogalināsiet viņu pirms tam, viņš augs un augs atkal, bet, ja par vēlu, tad kolonisti izkaisīsies Pasaulē... Tas ir tāpat kā čāliem neļaut pārsist čaumalu no iekšpuses.

Likums ir fantastisks – likt mūsdienu cilvēkiem apmaksāt padomju varas kaitējumu Latvijas dabai, ja to vispār uzskata par kaitējumu. Redziet, ja labi grib, tad pat no vairs neeksistējošās padomju varas, bet tikai tās sekām, var izspiest naudu! Pēc analogijas, tad jau mums var likt apmaksāt arī kolonistu uzturēšanos Latvijā. Sakiet vēl, ka jaunajai *opričņinai* nav izdomas.

Turpmāk vēl...

HOMOSEKSUĀLISMS biologa skatījumā

Jēkabs Raipulis

*Dr.biol., asoc.profesors,
ģenētiķis*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Homoseksuālisms – NAV IEGŪSTAMS?

4. **“Homoseksuālistu nevar iegūt. Tas vai nu ir, vai nav.”** Par to, ka homoseksuālā uzvedība daudzos gadījumos tomēr ir iegūta, nevis iedzimta, liecina ļoti daudz piemēru. Tādās cilvēku grupās, kur nav normāla vīriešu un sieviešu attiecība (jauniešu un jaunavu semināri, cietumi, izolētas armijas daļas u.c.) homoseksuālās attiecības sāk veidoties biežāk.

Piemēram, ASV homoseksuālisms visizplatītākais ir lielpilsētā Sanfrancisko un nelielās koledžu pilsētās. Taču visbiežāk par homoseksuālistiem kļūst seksuālās vardarbības vai pavedināšanas (pedofilijas) rezultātā. Kādā klinikā, aptaujājot homoseksuālus un biseksuālus vīriešus, tika konstatēts, ka 35% no homoseksuālajiem vīriešiem sāka seksuālo dzīvi vardarbīgas piespiešanas rezultātā – vidēji 10 gadu vecumā, kas arī vēlāk noteica viņu homoseksuālo orientāciju.

Homoseksuālisms – NAV ĀRSTĒJAMS?

5. **“Homoseksuālisms nav ārstējams.”** Atsevišķos gadījumos pašreizējā medicīnas attīstības līmenī varbūt tiešām ārstēšana nedod vēlamo rezultātu, taču citos gadījumos rezultāts ir pozitīvs. Tajā gadījumā, kad novirze ir ģenētiski noteikta, ārstēšana šobrīd var nebūt sekmīga. Bet, ja homoseksuālisms ir iegūts, tas ir novēršams.

Noteicošais homoseksuālistu apgalvojumā “nav ārstējams” ir nevēlēšanās mainīt uzvedību. Arī citās ar seksu saistītajās novirzēs var novērot: kaut arī konkrētais indivīds saprot novirzes nedabiskumu (sodomazohisms, pedofilija, transvestītisms), tomēr nevēlas no tās atbrīvoties. Piemēram, aptaujās noskaidrots, ka tikai 15% sodomazohistu vēlētos atbrīvoties no savas problēmas, bet 76% transvestītu nekad nav vērsušies pēc palīdzības pie ārsta vai psihologa.

Homoseksuālisms – STABILAS ATTIECĪBAS?

6. **“Homoseksuālie pāri ir ļoti stabili.”** Arī šis apgalvojums nav patiess. Seksuālās attiecības geju pāra starpā ļoti lielā mērā ir gadījuma rakstura. Daudziem geju pāriem, kas dzīvo kopā, šī kopdzīve ir īslaicīgāka par heteroseksuālo pāru attiecībām. Piemēram, ASV vairāk vai mazāk stabilos pāros dzīvo 24% geju un 43% lesbiešu. Anglijā geju, kuri dzīvoja kopā, kopdzīves ilgums vidēji bija četri gadi.

Homoseksuālisms – LABDABĪGS BĒRNU AUDZINĀŠANAI?

7. **“Homoseksuālistu pieņemtie bērni ne ar ko neatšķiroties no heteroseksuālajās ģimenēs augušajiem.”** Arī šis apgalvojumam ir grūti piekrist. Gadu simtiem audžubērnu audzināšana allaž bijusi saistīta ar dažādām problēmām un arī iznākumu. Kā var izdarīt secinājumus no pavisam vēl nedaudzajiem homoseksuālajās ģimenēs augušo bērnu novērojumiem, ka te viss ir normāli? Turklāt

amorāli ir prasīt, lai vienas sievietes dzemdētu bērnus, bet audzinātu citas, kuras tos radīt nevēlas. Tāpat arī nemaz tik daudz geju un lesbiešu pāru neaudzina bērnus, ja arī tas ir iespējams. Piemēram, ASV tikai 21,7% no lesbiešu pāriem audzina bērnu un tikai 5,3% no geju pāriem audzina bērnus.

VAI homoseksuālista PROPAGANDA IR NEVAINĪGA?

Nākamais jautājums, kas diskusijās par homoseksuālistu visbiežāk tiek apspriests – vai homoseksuālista propaganda ir “nevainīga”. Šis jautājums šobrīd ir saasināts ar tā saucamā praida organizēšanu un atšķirīgo attieksmi pret to gan dažādos sabiedrības slāņos, gan dažādās valstīs. Cilvēku noraidošā attieksme pret geju praidiem un propagandu tiek pielīdzināta rasismam un nosaukta par homofobiju. Tā jau tiek salīdzināta ar fizisku izrēķināšanos.

Par bīstamāko homoseksuālista ekspansijas jaunumu varam uzskatīt demogrāfisko situāciju. Ja 10% no Latvijas iedzīvotājiem (pēc geju apgalvojuma) ir homoseksuāli orientēti (bet tur, protams, neietilpst bērni un veci cilvēki), tad starp reprodutīvajā vecumā esošajiem šis procents ir vēl lielāks. Savukārt ap 10% heteroseksuālu ģimeņu nevar būt bērnu neauglības dēļ. Tātad tajās ģimenēs, kur var būt bērni, to vajadzētu būt vismaz 4–5, lai saglabātu to iedzīvotāju daudzumu, kas patlaban ir Latvijā.

Kādas konsekvences izriet no šīs demogrāfiskās situācijas gan Latvijā, gan vairumā Eiropas valstu? Neapšaubāmi tās ir gan ekonomiskas, gan sociālas. Lai saglabātu augstu dzīves līmeni aizvien vairāk novecojošajai populācijai, vajag jaunas darba rokas, kas nāks no citu kultūru un reliģiju zemēm, kur dzimstība ir augsta. Kad šo iebraucēju ipatsvars sasniegs noteiktu kritisko robežu, diez vai viņi rēķināsies ar eiropiešu “demokrātiskajiem iekarojumiem” – indivīda tiesību neaizskaršanu, sieviešu un vīriešu vienlīdzību u.c.

Nav dzirdēts, ka islāma valstīs notiktu homoseksuālistu praidi. Ir gan dzirdēts, ka tur tos, kuri pārkāpj islāma kanonus, nomētā ar akmeņiem. Nav pamata apgalvojumam, ka pasaule jau tā ir pārāpdzīvota, tātad mums, eiropiešiem, ir jāupurējas, dzīvojot bezbērnu homoseksuālās attiecībās. Jautājums ir par to, vai mēs gribam saglabāt savus demokrātiskos sasniegumus un Eiropas civilizāciju. Ja atbilde ir: “Jā!” – tad mums pašiem ir sava populācija jā saglabā; ja atbilde ir: “Nē” – tad, protams, lai viss iet savu ceļu... pretī iznīcībai.

VAI IR IESPĒJAMS PAVEDINĀT UZ homoseksuālistu?

Nepamatots ir apgalvojums, ka ar geju aktivitātēm nevienam nevarot ievirzīt uz homoseksuālu uzvedību. Pusaudžiem viss, kas atšķiras no tradicionālā, liekas interesants un pārbaudāms. Tas ir ceļš, kā iesaistīt jauniešus homoseksuālo attiecību aprītē. Tiek kultivēts jaunekļu skaistuma apjūsmošanas un cēlās skolēna mīlestības pret savu skolotāju mīts, kas bijis izplatīts antikajā pasaulē un bijis iedvesmas avots daudzām slavenībām. Turklāt ne tikai platoniskās (garīgās), bet miesiskās mīlestības veidā.

Vairāku slavenību biogrāfijās var atrast faktus par jaunekļu pakļaušanu savām iegribām ar savu autoritāti un samulsnāšanu. Piemēram, par baleta trupas vadītāju S. Djagilevu biogrāfi raksta, ka visi jaunekļi (arī jaunāki par 18 gadiem) izgāja caur viņa gultu, ja gribēja trupā strādāt, neskatoties uz to, vai to vēlējas vai ne. Turklāt – neatkarīgi no seksuālās orientācijas. Jau tas vien, ka pēc 30 gadu vecuma sevi par homoseksuāli orientētiem atzīst daudz mazāk vīriešu nekā jaunākos gados, liecina, ka daudziem homoseksuālā orientācija bijusi uzspiesta vai ziņkārības ierosināta, ne bioloģiski noteikta.

SEKSS – TAS NAV BĒRNU RADĪŠANAI?

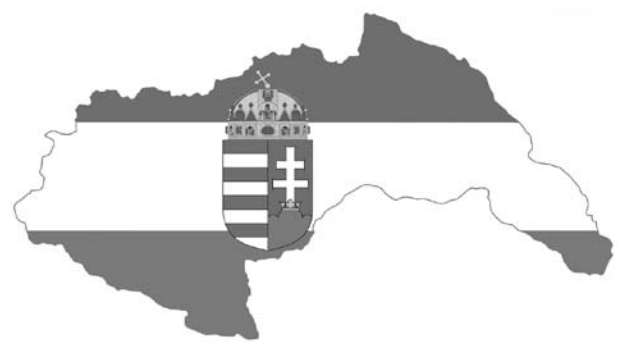
Apgalvojums, ka sekss un reprodutīvā funkcija nav saistāma, arī ir viens no homoseksuālista teorētiku izdomājumiem. Tas baidas gūšanu atraut no katras dzīvās būtnes vajadzības – nodrošināt dzīvības saglabāšanos un nepārtrauktību. Šī vajadzība ir tāda pati kā ēšana, dzeršana, elpošana u.c. pamatvajadzības. Mēs jau varam arī ēst tikai baidas dēļ (kā to kultivēja senie romieši), bet, ja baidas nolūkam izmantotie produkti nebūs pilnvērtīgi, mēs pazaudēsim veselību vai dzīvību. Mēs varam pārēsties iekšējas nepiesātināmības dēļ kā bulīmijas slimnieki. Līdzīgi arī seksa atraušana no reprodutīvās vajadzības (gan homo, gan heteroseksuālajās attiecībās) noved pie bēdīgām sekām.

Turklāt ir jāņem vērā arī morālie un psiholoģiskie zaudējumi, ko nepamana homoseksuālās aizrautības karstumā. Tā ir vecu homoseksuālistu vientulība. Homoseksuāliem vērrojama stipri augstāka saslimstība ar dažādām psihiskajām slimībām. Tās cēlonis nav sabiedrības attieksme. Cēlonis ir drīzāk pārtrauktā dabiskā cilvēka turpināšanās nākamajās paaudzēs jeb nemirstība. Par dvēseles nemirstības zaudēšanu neņemot spriest, bet ģenētiskās nemirstības, ne-

pārtrauktības apraušanās ir pārdomu vērtā. Nerealizētais sugas turpināšanās instinkts, kurā ietilpst ne tikai seksuālā aktivitāte, kas ir reprodukciju motivējošais faktors, bet arī pēcteču radīšanas un gādības par pēctečiem nerealizētā vajadzība, ar gadiem kļūst aizvien nozīmīgāks un psiholoģiski traumējošs faktors.

Kādēļ gan seksuālā buda būtu vērtējama augstāk par citām, turklāt gūstama par katru cenu un visos iespējamajos veidos? Ja jau tiek uzsvērtā tāda nepieciešamība, visefektīvākais variants būtu ievadīt smadzenēs baidas centrā elektrodu un, kairinot attiecīgo centru, gūt maksimālo baudu. Dzīvniekiem, kuriem šādi elektrodi eksperimentos tiek ievadīti, neko vairāk nevajag kā tikai nepārtraukti kairināt šo baidas centru, līdz iestājas nāve.

Turpmāk vēl...

Ungārija paliek pie savām vērtībām

Eiropadomes Nodarbinātības, sociālās politikas, veselības un patērētāju tiesību aizsardzības padome šā gada 7. martā skatīja dažādus jautājumus, tostarp arī par dzimumu līdztiesību un LGBTI līdztiesību. Eiropas Padomes iecere samest visu vienā katlā neizdevās, jo Ungārija nevēlējās normālu sieviešu tiesības pielīdzināt ar dažādām seksuālām orientācijām “apveltītu” indivīdu “tiesībām”.

Dzimumu līdztiesība un LGBTI¹ tiesības ir jānodala, saka Ungārija.

Eiropas Komisijas slēdziens par LGBTI tiesībām raisījis nopietnas bažas par ES dalībvalstu suverenitāti, tāpēc Ungārija neatbalsta plānu.

Ungārija mudina Eiropas Savienību pieņemt slēdzienu, kas noteiktu tālākos uzdevumus sieviešu tiesību atbalstam, tā paziņoja Ungārijas valdība. 7. martā Nodarbinātības, sociālās politikas, veselības un patērētāju tiesību aizsardzības padomē Ungārija ieteica paziņojumu, kas definētu Eiropas Komisijas un dalībvalstu tālākos uzdevumus. Balstoties uz Ungārijas viedokli, ES vēl ļoti daudz kas darāms sieviešu tiesību ziņā, tādēļ ir skumji, ka Brisele nākusi klajā ar tādu lēmumu.

Paziņojums par dzimumu līdztiesību piesaistīts dokumentam par LGBTI cilvēku tiesībām. Ungārija mudina šos divus dokumentus nošķirt, bet Komisija lēma apvienot šos divus jautājumus vienā dokumentā. Dokuments par LGBTI cilvēkiem – to sagatavoja Komisija – raisījis pamatotas bažas par dalībvalstu suverenitāti, tādēļ Ungārija to nevarēja atbalstīt piedāvātajā formā. Ungārija vērsa uzmanību, ka vērtības, kas noteiktas Ungārijas konstitūcijā, ir ļoti svarīgas valdībai. “Ungārija nevar un nevēlas atbalstīt lēmumu, kas nerespektē tās vērtības,” paziņoja Ungārijas pārstāvji, piebilstot, ka ir nepieņemami izdarīt spiedienu uz Ungāriju, lai tā pārskatītu savas vērtības.

¹ LGBT vai GLBT ir akronīms, ar ko apzīmē lesbietes, gejus, biseksuālus un transpersonas. Termins kļuva izplatīts 20. gadsimta 90. gados. Šim terminam vēl var tikt pievienoti dažādi burti, kas apzīmē cita seksualitātes veida personas, piemēram, “U” par šaubīgu seksuālo orientāciju, “I” par starpseksuālo orientāciju.

Izsūtītajiem

VELTĪJUMS MĀTEI

Par ko tas liktens bija tāds,
Kur ciešanām tik daudz bij' atvēlēts?
Ar varu iznīdēts un atņemts viss,
Kas bija dārgs un iemīlēts!

No Dzimtenes padzīti,
Lopu vagonos vesti;
Vajāti, pazemoti un lamāti...
Lielajā salā pamesti bez pajumtes.

Ai, māmiņ, mīlo māmuliņ,
Kā izturēt to spēji?
Mēs vienmēr izsalkuši bijām,
Un Tu vairs pāiet nevarēji...

No lapām mēs pārtikām
Gan maigām, gan asām,
No sēnēm, ko lasījām mežā,
Staigājot kājām basām.

No sēnalām, mizām, no sēklām,
Lai tikai kaut cik atgūtu spēku!

Mums nebija maizes un nebija sāls,
Kāds gan no lapām un ūdens būs sāts?
Mūs pat vējš gāza no kājām
Jo bijām tik vāji, vāji!

Patiešām ir brīnums, ka palikām dzīvi
Un tagad – brīvi.

Es nezinu, kā to varēja paciest un izturēt,
Varbūt vienīgi, klusi paciešot,
Tās ciešanas Dievam upurēt.

Irēna Dzindzuka

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2016

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA "Latgales druka",**

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE (īsaiss kurss)

Alfrēds Ābele

Kibernētiskis-
sistēmanalītiskis
Grāmatu "Par tautu"
un "Par valsti" autors

Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas pa-
tieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt savā
liktenī.

Turpinājums no
iepriekšējā numura

Sākums –
"DDD" Nr.5(331)

JAUNĀS VALSTS TAUTA

Var šeit, "pēcatmodas"
Latvijā, mainīt varas parti-
jas, premjerus un vēl nezin
ko, pat sabiedrisko iekārtu,
vai pat iestāties citā Savie-
nībā – iegūt pār sevi jaunu
Lielvaru. Taču nekāda at-
tīstība – ne materiāla, ne
garīga – šajā "lēģerī" nav
iespējama! Valsts attīstībai
ir vajadzīga tauta, tās ga-
rīgais pacēlums – tikai tas
ir uz augšu virzoša spēka
avots. Bet šeit nav istas
tautas! Ir tikai tautas su-
rogāts.

māk attīstītākā cara Krie-
vijas impērijas iedzīvotāju
daļa. Tā tika internacionāli
vienlīdzīgota uz krievu va-
lodas bāzes, fiziski atšķēlot
nepiederīgos un nepiekrīto-
šos, un paredzēta visai pa-
saulei. Arī latviešu etnoss
50 gadus pabija šīs *padom-
ju tautas (homo soveticus)*
sastāvā, un tas nevarēja
neatstāt negatīvu iespaidu
uz etnosa kvalitāti.

Pēc PSRS sabrukuma
varu Latvijas teritorijā
turpināja bijušās PSRS
vietējā pašpārvalde ar pa-
domju tautas atlūzu, kurā
latviešu etnoss izdalījās
tikai ar "latviešvalodību".
Apstiprinājās likumsaka-
riba, ka demokrātija (LTF
veidā) ne latviešu etnosu
spēj pacelt tautas statusā,
ne izveidot latviešu valsti.

Ja nav istas tautas, tad:
pirmkārt, valsts pārvēršas
subjektā, bet tas pūlis, ko

viņu bagātību vairošanu.
Šo valsti nav radījusi tau-
ta. Valstij nav valstsvīru,
bet tās vadoņiem vairāk
rūp iedzīvotāju un viņu ba-
gātību mazināšana. Tāpēc
šo par istu valsti uzskatīt
nedrīkst; tā ir saglabāties
un pagaidām vēl pastāvošs
svešas varas režīms.

Valsts ir instruments, ar
kuru daudz ko var izdarīt,
tikai nevar uztaiņāt tautu
– pašu darītāju. Šis bērns
atsevišķas valsts veidā da-
žādu nacionalitāšu pūlim,
kas šodien apdzīvo Latviju,
uzkrita negaidīts. Un nu
jau pārdesmit gadus pūlis
pagaidām bez redzamiem
panākumiem mēģina pie-
dzemdēt šim bērnam istu
māti.

Problēma, ka nekādi
neizdodas noskaidrot šā
bērna izcelsmi. Latviešu
etnoss: tā kā gribētu atzīt
to par savu, tā kā mēģina
šajā pūlī uzņemties mātes
lomu, kura viņam it kā vēs-
turiski pienāktos, bet isti
nespēj. Jo nav nacionāli at-
modas un organizēties, t.i.,
izgājis atmodas stadiju. Arī
kā jauktenim šim bērnam
māti piemērot neizdodas.
Un tā tas bērns pagaidām ir
bez mātes! Vai tāds var būt
dzīvotspējīgs, un cik ilgi?

Šī Anatolija Gorbunova
republika faktiski ir mafio-
za valsts jeb banānu repub-
lika bez tautas. Atšķirībā
no valstīm, kurās valsts
vara balstās vai nu uz
valsts iedzīvotāju vairāku-
mu, vai tikai uz vienu tau-
tu, šis ir valsts tips, kurā
valsts ir subjekts, bet tās
iedzīvotāji – objekts. Šeit
valstiskais saprāts, valstis-
kās intereses ieciklētas uz
pašas valsts kā subjekta,
kā aparāta eksistenci. Tā
nav normāla valsts, jo ne-
aizstāv nacionālo kapitālu
(tātad arī savu iedzīvotāju
labklājību)! Tās varas ne-
sēju politiskais mērķis ir
nostiprināt valsti kā ins-
trumentu savai varai.

Šāda tipa valsts rūpes
aprobežojas tikai ar sevi, ar
savu pastāvēšanu, ar savu
varasvīru un varas elites
pastāvēšanu un apkalpo-
šanu. Tauta tādā valstī ir
tikai pūlis – pārvaldīšanas
vai administrēšanas ob-
jekts un labumu ieguves
avots. Tā ir valsts, kurā
vara tiek noturēta ar spē-
ku vai "skaldi un valdi"
palīdzību un kurā ekono-
miskā un politiskā vara ir
nešķiramas. Tāda sistēma
patī sevi aizstāv, iedzīvotā-
ju pabalsts tai nav nepie-
ciešams. Draudu varai ga-
dījumā, netiek smādēta pat
kriminālās varas palīdzība.
Izeja no tādas valsts ir ie-

spējama tikai caur asinīm;
labākā gadījumā – ar kādas
krāsas ziedu revolūciju.

To, ka ilgi tā Latvijā val-
dīt nevarēs, saprot arī šīs
valsts pašreizējie vadoņi.
Tāpēc pamazām, paslepus
mēģina valstij piekons-
truēt tautu: ar *iedzīvotāju*
pārkristīšanu par *tautu*, ar
integrāciju – svešautiešu
ieklaušanu valsts pavalst-
niekos un pilsoņos, ar dažā-
dām manipulācijām pases
ierakstos. Nupat mēģināja
caur parlamentu izdabūt
likumu, ka par latvieti va-
rēs pieteikties katrs gribē-
tājs! Pagaidām neizdevās.
Bet izdosies, kad vecākā
latviešu paaudze aizies
tālākos ganību laukos un
jaunākajai latvietība būs
pie vienas vietas.

Jau tagad latvieši-vēlētā-
ji – savas valsts "saimnie-
ki" – var vienā jaukā dienā
savus savēlētos kā valstiski
nespējīgus "atlaist", bet pā-
ris dienu vēlāk – atkal tos
pašus ievēlēt no jauna!...

Latvijā ir izveidojusies
divpūļu sistēma ar valsts
varu, kas sēd uz diviem
krēsliem. Latviešvalodīgo
pūlis, kuram vajadzēja būt
latviešu tautai, ja tā nebū-
tu tā degradējusies, ir ga-
līgi dezorganizēts – katrs
par sevi. Krievvalodīgo pū-
lis, kā iekļideņi jeb jaunas
labākas dzīves telpas sev
iekarotāji, ir labāk orga-
nizēts. Šiem pūļiem ir tik
atšķirīgas mentalitātes, ka
to etniskā saplūšana tuvā-
ko simtgažu laikā nav gai-
dāma. Bet varbūt te Lat-
vijā uz iznikstošā latviešu
etnosa un slāvu-krievu
ieklideņu nacionālistisko
samazgu bāzes pašlaik
dzimst, vai to kāds mēģi-
na "dzemdēt", jauns etno-
ss – latslāvi vai latkrievi?
To jau šodien ieraudzīt ir
nieespējami. Pēc pārsimts
gadiem pasaule gan, ie-
spējams, varēs konstatēt
šo jauno etnosu apziņas
stadijā. Vai bijušo Latviju
sauks Latslāvija?

Vai tiešām KADS – šoreiz
nezināms spēks – 21.gs.
grib kopēt vikingus-varja-
gus un no baltu-latviešu un
viņu nāvigākajiem ienaid-
niekiem slāviem-krieviem
sintezēt šodienas Latvijas
valstij jaunu etnisko bāzi?
Taču, ja vispār šis KADS
eksistē, tad grūti iedomā-
ties, ka tas plānos tik garu
operāciju latviešu iznīcinā-
šanai. Tas izdomās kaut
ko vienkāršāku un ātrāku
latviešu zemes atbrīvoša-
nai no pamatiedzīvotājiem
un rezerves dzīves telpas
savam etnosam radīšanai.

Turpmāk vēl...